

Optimizmus

[2014. február]

Lesz egy ország (hogyha megéred),
ahol mindenki szeret téged.
Ahol sosem azon agyalnak,
vajon te hányad rész magyar vagy,
és ha bolsevik volt is ősöd,
marad még néhány ismerősöd.
Kölyköt haragra nem nevelnek,
s nem a megszökés lesz a terved.

Lesz egy nép, és kék és sár a vére.
Jobbra, át, vagy éppen balra térve
emberibb lesz minden létezőnél.
Nem tunyán, bután és rombolón él,
többé nem vall s terjeszt hamis elvet,
s nem szitokra használja a nyelvet.
Nép, mely hibáin mélyen elmereng,
s kiokulván szül, fejleszt és teremt.

Lesz egy ember (talán épp te leszel,
ki nem örülsz meg, ha emlékezel),
kit a múlt, ha kétségbe is ejt,
mindent megért, s lesz, mit elfelejt.
S e feledés nem a pusztulásba,
szegényedésbe, nemzethalálba,
hamis álomba, önámításba
ringatja szendén, hanem megváltja.

S nem lesz világra szóló hiszti,
hogy ez náci, amaz meg bipsi.
Kommunista, gárdista, cigány
békeességben él majd valahány.
És nem lesz semmiből félreértés,
csak elfogadás és együttérés,
mert kibékül mindenki mindennel itten,
vagy nem lesz se haza, se nemzet, se Isten.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Noszlopi Botond

Látó Szépirodalmi Folyóirat